

Z RÁJE DO RÁJE

Ježíšovo poselství
cestou do
Jeruzaléma

Milí čtenáři

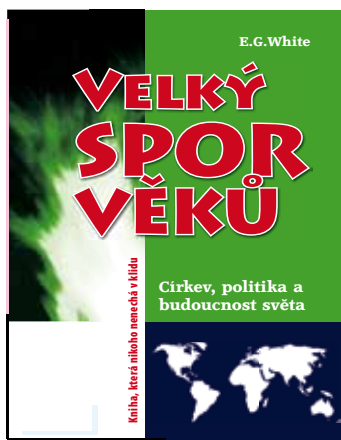
Rok 2013 je desátým rokem vydávání časopisu Z ráje do ráje. Děkuji Bohu za tuto možnost. Děkuji všem dopisovatelům i spolupracovníkům za jejich námahu a ochotu spolupracovat. Není jich mnoho, ale jsou zde a na svých místech. Vzpomínám také sestru Konečnou z Bystřice nad Olší, jak obětavě rozšiřovala knihy E. G. W. a jiné vzácné knihy tištěné a vydávané v *podzemí*, a také jak v začátcích rozšiřovala časopis. Leč, byla náhle odvolána k dočasnému odpočinku. Také děkuji všem věrným čtenářům, že to tak dlouho vydrželi.

Podíváme-li se zpět na jednotlivé ročníky, tak uvidíme nejen nedokonalost, ale i rozmanitost a také rozdílné množství jak vydaných čísel, tak i počtu stran. První ročník měl jen dvě čísla o 24 stránkách. Další ročníky většinou šest čísel o 24 stránkách, také sedm čísel, i 2x ročně tzv. vydání EXTRA o 48 stránkách. Určitě si také vzpomenete na několik zajímavých příloh k časopisu. Za dobu deseti let se cena časopisu nezměnila, i přes stále rostoucí ceny papíru a služeb. V začátcích jsem musel několikrát změnit tiskárnu, ne dobrovolně, vždy jsem dostal výpověď. Důvodem byl tisk náboženského obsahu a zejména nikde nesmělo být napsáno něco proti papežství.

Chci jen upozornit odběratelé časopisu, že nedostatek finančních prostředků by neměl být důvodem odhlášení odběru časopisu. Prosím, jsou-li takoví, řešení se najde, jen se ohlaste.

S myšlenkou vydávání časopisu zároveň vyvstala i myšlenka vydat knihu Velký spor věků pro misijní účely za lidově přístupnou cenu. Snaha o spolupráci s vedením církve v těchto dvou projektech mě dovedla k jednání s unijním

vedením CASD v Praze v září roku 2004. Na jednání jsem byl přítomen s manželkou, církev zastupoval nově zvolený předseda, bratr Šimek, se čtyřmi spolupracovníky. Představili jsme jim první dvě čísla časopisu a plán vydat knihu Velký spor věků (VSV). K dohodě nedošlo v žádném směru. **28. 4. 2005 jsem dostal dopis z vedení Unie, ve kterém mi bylo oznámeno, že po poradě s vedoucími sdružení a nakladatelství Advent se došlo k závěru, že knihy VSV má církev v dostatečném množství a lidé bez poznání Ježíše ji nemohou rozumět. (Toto stanovisko se do dnešního dne nezměnilo, viz. článek v časopisu Advent č. 2-2012) Proto mi tisk nedovolí a neposkytnou ani překlad textu knihy pro tisk. (Doslovný citát z dopisu!)**

Východisko se i přes zákaz našlo. Našel se vydavatel VSV v Německu. To byly začátky rozšiřování VSV v misijním vydání za lidovou cenu 30 Kč. (Proti cca 300 Kč v Adventu Orion.) 12 000 ks se rozprodalo ve velmi krátké době i přesto, že již 25. 1. 2005 byl napsán varovný dopis na všechny sbory ohledně levných knih, které neodrážejí výrobní náklady a jsou dotovány.

Díky Bohu za to, že dnes máme daleko více rozsěvačů této knihy a jejich počet stále roste. Ani nevadí odmítavý postoj církve, který je rozšiřován všemi dostupnými prostředky, nevyjímaje světských metod. Dnes může být kniha VSV rozdávána zdarma v jakémkoliv množství a nejen v českém, ale i ve slovenském jazyce. Brzy bude k objednání zdarma i ve všech světových jazycích na stránkách www.velkysporveku.eu. Srovnám-li to s nabídkou církve pro rok 2013, pak nepřipadne ani na jednoho člena církve jeden výtisk knihy Velká naděje. Na počet členů církve je to jen

Impressum

Nezávislý časopis Z ráje do ráje sleduje misijní účel. Časopis vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům.

Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti evangelia neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica

Jana Schlauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství

Juřica Jaroslav - Ráj

Lubenská 630

739 11 Frýdlant n. Ostr.

Tel: 0049 8031-9412291

E-mail: jaromar66@vodafone.de

jaromar66@volny.cz

IČ: 87221284

MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek

Číslo účtu: 86-5795310207/0100

IBAN: CZ660100000865795310207

BIC: KOMBCZPP

2	Úvodník	<i>J. Jurica</i>
5	Ježíšovo poselství	<i>A. Krakolinig</i>
8	Minneapolis	<i>F. Poslušný</i>
12	Seriál o pravdě 17	<i>O. Vožeh</i>
14	Proč nás nikdo nepronásleduje	<i>J. Jurica</i>
16	Bůh na lavici obžalovaných	<i>J. Kováčik</i>
21	Co Bible říká o tetování	<i>A. Rodríguez</i>
22	Dětem: Tajemství ponožek	<i>Časopis
Kotva</i>

„ I řekl jemu jeden: Pane, tuším, že jest málo těch, kteříž spaseni býti mají? On pak řekl k nim: Snažujte se vcházeti těsnou branou; neboť (pravím vám) mnozí hledati budou vjíti, a nebudou moci, Totiž když vejde hospodář, a zavře dveře, a počnete vně státi a tlouci na dveře, řkouce: Pane, Pane, otevři nám, a on odpovídaje, díť vám: Neznám vás.....

L 13,23-27

80 – 90 % počtu členů sboru. (*Dopis na sbory z 15. 11. 2012*) Smutné, řekl bych tragické. Kniha s názvem Velká naděje s vybranými 11 kapitolami z knihy VSV, je ochuzená o svoji sílu odstraněním mnoha kapitol textu VSV, který má 42 kapitol.

Deset let je dlouhá doba, člověk zestárne, ubude sil, přijde jedna nemoc nebo i více a konec je na dosah ruky. Děkuji Bohu, že mi dával dostatek sil a potřebné zdraví. Rád bych předal tuto práci někomu mladšímu s lepším zdravím a novým elánem pracovat na vinici Páně. Jinými slovy, hledá se nástupce, kterého rád zaučím a předám mu své zkušenosti. Také se stále hledají noví dopisovatelé a překladatelé. Co ale mnozí neví, že je to práce zdarma, v dnešním světě k nepochopení. Často slyším: „Proč to děláš, když na tom nic nevyděláš?“ Vidím, že se mnohdy jevím tímto postojem jako nenormální. Nevadí, práce mě těšila a stále těší. Jsem rád, že můžu zveřejnit mnohdy články, ke kterým by se většina čtenářů nikdy nedostala. Jako odměnu mám povzbudivé dopisy mnoha čtenářů. Pokud zjistíte, že časopis se k vám nedostává, není zde žádný jiný důvod, než můj špatný zdravotní stav. Děkuji Bohu za vše, co jsem z Jeho ruky vzal a ještě stále beru, a není toho málo.

Všem čtenářům přeji Boží požehnání nejen v jubilejním desátém ročníku vydávání časopisu Z ráje do ráje, ale i v dalším věrném následování našeho učitele a Pána Ježíše Krista. Kéž bychom již byli poslední generací lidstva na této hříchem poznamenané Zemi. Náš Spasitel a Pán přijde brzo.

Vydavatel: Jaroslav Jurica

ZDARMA: www.velkysporveku.eu

Jsem připraven pro 2. příchod Ježíše Krista?

Rok 1861 D. Hidreth

Když Ježíš opustí svatyni, pak nás jediný hřích, i když nám nebude vědomý, vyloučí ze svatého města.

(RH 3. 1. 1861, Haddock; str 446)

Rok 1864 D. T. Bourdean

Jak víme, potřebuje poslední církev zvláštní přípravu, aby byla schopna uvítat Pána. Tento lid musí být cele posvěcený, nejen kvůli dodatečně poznaným pravdám, které představují zvláštní povinnosti, ale také kvůli času soužení. V něm nebude Prostředník mezi Bohem a Jeho dětmi. (*Sanctification or living Holiness, str 104, Battle Creek 1864*)

Rok 1888 James White

Většina lidí si myslí, že kdo je připraven zemřít, je také připraven pro příchod Ježíše Krista. Ti ale neberou v úvahu rozdíl, který je mezi, dříve umřít, anebo za života přivítat Krista. Jednou skutečností je zemřít v Pánu v době, kdy Kristus je před Božím trůnem. Zcela jinou skutečností je zůstat věrný v době soužení, kdy již Kristus nezastupuje lidí, protože Jeho přímělná služba již ukončila. Ti, kteří poznají tuto skutečnost, budou chválit nebesa za to, že v Boží dobrotě našli cestu a prostředky dokonalosti svatých. (*James White: Life Sketches of James and Ellen G. White. Vydání 1888, str. 431. J. White zemřel v roce 1881. Tzn., že tento text byl jednoznačně napsán před r. 1881.*)

Rok 1899 John A. Brunson

Je více žádáno od věřících, kteří budou proměněni, než od jiných, kteří žili a zemřeli v Kristu? Na tuto otázku odpovídám: „Zcela určitě!“ Proč? Protože ti, kteří budou proměněni, musí již v těle dosáhnout stupně dokonalosti, aby byli schopni obstát v době konce bez Přímělnce. To znamená hodně – v každém případě více, než si většina z nás dokáže představit.

Rok 1905 A. T. Robinson

Dokonalá poslušnost. Mnozí tvrdí, že je pro člověka nemožné dodržovat Boží zákon. Tím obviňují Boha, že vydal Zákon, který člověk nemůže dodržet.

(RH 20.07.01905; RH Art. 5, str 152)

Ježíšovo poselství cestou do Jeruzaléma

Myšlenky k památce Večeře Páně

Armin Krakolinig

V krátké textové zprávě se jedná o pozoruhodnou událost několik dnů před ukřižováním Ježíše při Jeho cestě do Jeruzaléma. Lukáš popisuje epizodu takto:

„I řekl jemu jeden: Pane, tuším, že je málo těch, kteří spasení býti mají? On pak řekl jim: Snažte se vcházet těsnou branou; neboť (pravím vám) mnozí usilovat budou vejít, a nebudou moci. Totiž když vstane hospodář, a zavře dveře, a počnete vně stát a tlouci na dveře, řkouce: Pane, Pane, otevři nám, a on odpovídaje, dí vám: Neznám vás, odkud jste: Tedy počnete říci: Jídali jsme a pili před tebou, a na ulicích našich jsi učival. Dí: Pravím vám, že vás neznám, odkud jste. Odejděte ode mne všichni činitelé nepravosti.“ (Lk 13, 23-27)

Tato krátká zpráva Ježíšových slov je dnes, dva tisíce let po této události, velice vhodná k přípravě kázání před památkou Večeře Páně. Má nám pomoci ke správnému duchovnímu vnímání smyslu památky, před jejím vlastním prožíváním. Tento úkon byl ustanoven samotným Ježíšem k připomenutí Jeho smrti a celého díla vykopení.

Události na cestě do Jeruzaléma

Text nám nejprve podává zprávu o okolnostech, které doprovázejí Ježíše na Jeho poslední cestě do Jeruzaléma. On jediný v tuto dobu věděl, že je to Jeho poslední cesta do Jeruzaléma,

že Ho vlastní národ, kterému za posledních tři a půl roku tolik dobrého udělal, zavrhně a ukřižuje. Také věděl, že po třech dnech vstane a pak přijde podruhé, jednom k soudu a druhým k vykopení. A právě proto, že to věděl, nešel přímo do Jeruzaléma, aby se tam jednoduše nechal ukřižovat a zemřel. Ježíš věděl, že jediný člověk nemůže být spasený ani z Jeho národa tím, že Ho povedou, Syna Božího a zaslíbeného Mesiáše, jako beránka na porážku. Ne-

Ježíš věděl, že lidé mohou být vykopeni, jen když Jej, Bohem vyslaného Vykupitele, nebudou nenávidět a zabít, nýbrž když Jej přijmou a s vírou Jej budou poslouchat, poznají své hříchy, budou činit pokání a povedou život podle Ježíšova vzoru (příkladu). Proto Ježíš využil poslední dny a hodiny před svou smrtí cestou do Jeruzaléma, aby šel přes vesnice a města a tam učil.

Kdo chce přesně vědět, která města a vesnice navštívil a co tam dělal a zažil, měl by si udělat čas a vše vyhledat ve čtyřech evangeliích. Při tom budete žasnout nad tím, co Ježíš prožil, co zvěstoval a které divy a zázraky učinil. Všechno mělo sloužit k tomu, aby minimálně Jeho národ, ke kterému byl poslán, aby ho vysvobodil od jejich hříchů (Mt 1,21) poznal, že On je Boží Syn a k nim poslaný Vykupitel. A také, že Bůh jistě nechtěl, aby svého vlastního Vykupitele nenáviděli, zavrhněli a zabili. Jeví se to, jakoby Ježíš chtěl svůj národ všemi prostředky varovat a chránit ho před zločinem odmítnutí a zabití Pána nad životem a smrtí.

Lid Ho doprovázel

Když Ježíš cestou do Jeruzaléma procházel vesnice a městečka, shromáždilo se kolem Něho velké množství lidí a šlo s Ním ke slavnosti Pessah. Mnozí z nich viděli zázraky, které Ježíš před nimi vykonal. Tak jako vždy a všude Ježíš využil každou příležitost

učit lidi o nebeské říši a o tom, co Bůh očekává od lidí, kteří chtějí přijít do Božího království. Jedna taková příležitost je uvedena v základním textu u Lk 13, když se někdo z doprovázejících zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?“ (Petrů)

Jaká zajímavá otázka, kterou by si měli Kristovi následovníci také i dnes postavit! Na jiném místě byl Ježíš tázán, co musím činit, abych získal život věčný. Ale nyní chce někdo vědět, zda bude mnoho nebo málo spasených. Která z těch dvou otázek je důležitější? Ježíš neodpověděl přímo. Vysvětlil ale, co je zapotřebí k získání spasení a vstupu do Božího království a co bude od každého požadováno.

Ježíšova odpověď zřejmě neodpovídá tomu, co mnozí křesťané, křesťanští teologové a pastoři dnes dokonce hlásají z kazatelen a píšou v knihách. Mnohonásobně je lidem zvěstováno, že lidé nemohou nic učinit k získání spasení a svého vykoupení od hříchu, než věřit v Ježíše a Jeho oběť.

Podmínky k získání života věčného

Myšlenka, že k získání spasení je nutné přidat také své snažení, je velice rychle označena jako skutkaření. Ale přece v odpovědi se Ježíš vyjadřuje jednoznačně a jasně, když řekl: „Snažte se vcházet těsnými dveřmi!...“

Co tím ale Ježíš mínil? Co to prakticky znamená vejít těsnou bránou? Řecké slovo zde pro snažení je *agonizomei*. S tímto výrazem je také spojený výraz *agonie*, který popisuje vnitřní boj se smrtí. Chtěl tím Ježíš říci, že člověk, který chce být spasen, se také nachází v boji mezi životem a smrtí, a že cesta do Božího království není procházkou, ale představuje pro každého člověka také boj, ve kterém jde stejně o život nebo o smrt?

Že tomu tak je, nám předkládá k úvaze také apoštol Pavel: „Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden bere základ? Tak běžte, abyste základu dosáhli. Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.“ 1K 9,24.27

Snažit se a bojovat, ale pro co?

Není bez zajímavosti, že Ježíš neříká svým spoluobčanům, že se musí snažit o své spasení a věčný život, nýbrž aby vešli úzkou bránou! „Snažujte se vcházeti těsnou branou; neboť (pravím vám) mnozí hledati budou vjíti, a nebudou moci.“ (Lk 13,24) Co zde ale míní *těsnou bránou*? Může to být jediné

brána vedoucí k věčnému životu. O ní také mluví Ježíš na hoře Blahoslavenství, kde těsnou bránu přivádí do spojení s úzkou cestou vedoucí k věčnému životu. Skutečně je zde na cestě jen málo lidí, protože jen málo ji najde.

Naproti tomu Ježíš mluví o široké bráně a prostorné cestě, na které je mnoho lidí, ale ta vede do záhuby. „... nebo prostranná brána a široká cesta jest, kteráž vede k zahnutí, a mnoho jest těch, kteříž vcházejí skrze ni. Nebo těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících ji.“ (Mt 7,13.14) Snažení ve víře má co do činění s tím, že člověk vůbec tuto úzkou cestu najde. Sám Ježíš je míněn úzkou cestou. „J 10,9“ Jinde říká: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne. (J 14,6)

Najít Ježíše jako dveře a cestu k věčnému životu má také něco do činění s osobním snažením, při kterém nakonec bude málo úspěšných. Ne proto, že Ježíš to dělá lidem těžké, ale proto, že se lidé snaží vejít jinými cestami do Božího království! Přesně to říká Ježíš v odpovědi (Lk 13,24), že mnozí se budou snažit vejít, ale nebudou moci.

Tím chce Ježíš říci, že je sice mnoho lidí, kteří chtějí vejít do Božího království, ale ne za podmínek, které Bůh k dosažení tohoto cíle předložil. Pohlédneme-li se po tomto světě ve všech náboženstvích a v samotném v křesťanském světě, je dost těch, kteří chtějí do Božího království a jsou také ochotni hodně pro to udělat, ale přece bude jen relativně malý zástup těch, kteří toho dosáhnou. To ale nemůže záviset na Bohu, že lidé nenaplní svůj díl ve správném smyslu, nebo jsou svedeni konat věci, které Bůh po nich nepožaduje k dosažení cíle.

Osudný klam

Tragédie, která se může přihodit Ježíšovým následovníkům, je klam, že věří, že vše konají správně, ale na konci budou zklamáni. O takové situaci mluví Ježíš u Lk 13,25: „*Totíž když vejde hospodář, a zavře dveře, a počnete vně státi a tlouci na dveře, řkouce: Pane, Pane, otevři nám, a on odpovídaje, díť vám: Neznám vás, odkud jste...*“

Jak je to možné, že lidé, kteří znali Ježíše a nazývali Ho svým Pánem, dostanou takovou odpověď? Zřejmě nestačí jen znát Ježíše, nýbrž daleko více záleží na tom, jestli On nás zná a má nás za věrné učedníky.

Zbytečný pokus ospravedlnění

Ježíš mluví o lidech, kteří se Mu pokouší připomenout, co vše mluví pro to, že by je měl znát. Ježíš je nechává říkat: „*Tedy počnete říci: Jídali jsme a píteli před tebou, a na ulicích našich jsi učil.*“ (Lk 13,26)

Mezi nimi budou jistě lidé, kteří s Ním seděli u jednoho stolu, a to v jejich městech a vesnicích, a poslouchali Jeho učení. Může ale také být, že mnozí s ním jedli a pili a poslouchali pilně Jeho učení v duchovním smyslu a navštěvovali pobožnosti. Tím také mohou být míněni především ti křesťané, kteří pravidelně slaví památku Večeře Páně a myslí si, že jedení chleba, pití vína a pravidelné návštěvy bohoslužeb a jiných sejití, pořádaných církví, je pro *věřícího hříšníka* to nejdůležitější k získání věčného života. Také to nebude nakonec dostačující, neboť Ježíš jim řekne: „*Nevím, odkud jste. Pryč ode mne všichni činitelé nepravosti!*“ (Lk 13,27)

Pošetilí – zdánliví Ježíšovi následovníci

Co může být na Ježíšových následovnících tak špatného, že je Ježíš nazývá činiteli nepravosti. Činitel nepravosti je v Bibli označen člověk, který nejenže špatně věří, protože se nechá svést falešným učením a falešnými proroky, ale také neřídí svůj život Božími zákony, nýbrž svými představami a lidskými požadavky. To vše může být i u křesťanů, kteří to dobře myslí.

Ježíš mluví o takových křesťanech i v podobenství o deseti pannách, mezi kterými se na konci objeví i bláznivé, které také stojí před zavřenými dveřmi a Ježíš jim říká: „*Neznám vás.*“ (Mk 25,12) Jiní

přijdou a budou říkat: „*Množití mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém d'áblů nevymítali, a v tvém jménu zdaliž jsme divů mnohých nečinili? A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti. A protože každého, kdož slyší slova má tato a zachovává je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále.*“ (Mt 7,22-24)

O co jde

Ve všech třech příkladech jde o stejný druh křesťanů, kteří sice Ježíše nazývají svým Pánem a myslí si, že Ho znají, ale zřejmě jim schází něco rozhodujícího pro vstup do Božího království. Touží tam vejít, ale dostatečně nebojují (nesnaží se správně), aby mohli projít bránou. Co jim opravdu schází, Ježíš shrnul těmito slovy: „*Ne každý...*“ (Mt 7,21)

Také tato slova ukazují zcela jasně, že nemůže být spasen žádný člověk, který nějak věří v Ježíše. Také třeba věří, že Ježíš zemřel za jeho hříchy a přijme vírou Jeho oběť. Ježíš by mohl 100 krát zemřít a být ukřižován, dobrovolně a trpělivě snášet utrpení, ale to by nespasilo žádného člověka a neotevřelo dveře Božího království. Všechny znalosti o tom, co pro nás Ježíš vykonal, nám nepomůžou, jestliže nebudeme připraveni žít podle Ježíšova vzoru a Otcovy vůle i přesto, že to vyžaduje silný boj. Pak boj víry bojujeme zbytečně.

Přeji si, aby tyto myšlenky nás přivedly k hlubokému přemýšlení o našem skutečném spojení s Ježíšem, a o naší víře, abychom mohli říci s ap. Pavlem: „Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují příští jeho.“ 2Tm 4,7-8

MINNEAPOLIS

Co nám to říká?

Mnohému z nás vůbec nic. Těm, kteří jsou zběhlejší v obecných znalostech, zejména zeměpisných, ihned vyvstane v myslích Amerika. Minneapolis je tedy největší město státu Minnesota ve Spojených státech amerických. Ti, kteří mají větší znalosti náboženské historie o tomto názvu města, jistě ihned přidají číslo **1888**. To je rok, kdy se v tomto městě konalo setkání jedné z mnoha náboženských společností Ameriky. Toto setkání (konference) se odehrávalo ve zvláštním ovzduší „dogmatických jednání“, které mělo vliv na pozdější směřování nejen této církve, ale téměř všech protestantských církví v celém spektru. O co vlastně šlo, to bude hlavním tématem několika následujících stránek.

To tu ještě nebylo

Při takovýchto setkáních se kromě organizačních záležitostí prodiskutovávají nejen úspěchy a „dluhy“ minulého období, ale také se přijímají vize a plány pro příští období. Nejinak tomu bylo na této konferenci. Přesto ale bylo toto setkání v něčem „revoluční“. Až doposud se věřilo a také učilo, (myšleno do chvíle tohoto setkání) že záchrana a spasení jsou pro člověka možné „úzkostlivým“ plněním skutků zákona. Tedy řečeno jinak - hlavní „část úspěchu“ je na člověku. Nechtěl bych, aby tento dojem čtenáři zůstal, ale aby si trochu „poopravil“ názor na tuto důležitou věroučnou zásadu pro skutečného křesťana. Je sice pravda, že každý člověk musí jakýmsi způsobem spolupracovat na této záležitosti, pro něho tak existenčně důležité. Musí to být ale tak, aby to odpovídalo záměrům, které stanovil Bůh. Ne tak, jak stanoví a určují lidé, nebo směrnice a vžitá představy církví, lhohostejno kterékoli. Je sice pravda, že ...**ta milost boží spasitelná** se zjevila všechněm lidem (Tt 2,11), ale v žádném případě to neznamená, že si ji může každý vysvětlovat, jak se mu zachce, jakže by se ta milost Boží měla „konat“ v jeho případě. V té době (konání onoho setkání) si vedoucí představitelé představovali, že tato spasitelná milost bude „konat“ podle toho, jaké budou jejich skutky. Na této konferenci byla přítomna ještě jiná část, která

měla odlišný názor, do té doby neslýchaný a neučený v církevním společenství. Při prezentaci toho pojetí došlo k nepochopení a nepřijetí tohoto, byť správného a na Písmu založeného náhledu. V důsledku tohoto konzervativního přístupu majoritní církevní „elity funkcionářů“ došlo na dlouhá léta k nejednotnému a rozdílnému výkladu na tuto tak důležitou otázku.

Uvést blud v život lze rychle, ale napravit ho???

Trvalo celá desetiletí, než se v této záležitosti situace znormalizovala, a ani dnes si nemůžeme být jisti, zda je to všude a na všech místech správné a dle Písma. Takovou moc, sílu a vliv má blud a dokáže vytrvale působit.

Jak už bylo naznačeno, na onom setkání došlo ke střetu dvou názorových skupin. Jedna byla menšinová, druhá byla v absolutní převaze. Ta většinová zastávala názor, jak už bylo v úvodu vzpomenu. Tu malou skupinu tvořili jenom **dva** mladí kazatelé. Ti na rozdíl od ostatních zastávali názor, že člověk může získat spásu, být ospravedlněn **milostí skrze víru**. Vůbec nezavrhovali dobré skutky, na nichž bylo postaveno hlavní „těžiště“ jejich oponentů. Mnoha verši Písma dokazovali, že jejich pojetí není, jak se ostatní domnívali, bludné a zavádějící. Nic platno, jejich poselství nebylo přijato. Zdálo se, že většina „starších“ a zvolených měla pravdu. Ale to se jenom zdálo. Dnes je všechno jinak a pravda se zkušeností potvrdila, i když ještě se mohou tu a tam důsledky rozkolu projevat. Hřích odmítnutí poselství z roku 1888, jehož se dopustili naši „otcové“, skrývá pro nás následky, které můžeme sotva rozpoznat. Ti, kdož pozorně a pečlivě studují a zkoumají poselství oněch dvou mladých kazatelů, které způsobilo, že poklidné a stojaté vody učení o ospravedlnění byly tak náhle rozčeřeny, by měli logicky dojít k poznání, že to nemohl být blud. Už ne proto, že všechny body jejich pohledů byly řádně doloženy a podepřeny důkazy Písma. A že jednoduché a stále opakované a nesprávné až laciné učení tehdejších i dnešních protestantských uskupení může být pouhým klamem.

Víra, milost a Zákon - a jak dál?

Musíme povědět, že to nebyl zákon, který je určitým „problémem“ v epištole ke Galatským. Skutečným problémem onoho konferenčního jednání byla pravda o ospravedlnění skrze víru. Zákon zůstává svatý, neměnný a nedotknutelný. Skutečným problémem pro mnohé křesťany ale může být proč a jak jej respektovat a k čemu nám má posloužit. To také bylo problémem pro mnohé zastávce majoritní skupiny tohoto jednání. Můžeme říci, že Zákon stojí nepohnutelně a vznešeně mimo jakoukoli manipulaci s ním, a byl-li do této disputace zatažen, potom zcela nesprávně a účelově. Ve vztahu milost – víra, tam je tomu trochu jinak. Je-li zákon zcela mimo diskusi, potom o víře a milosti se může diskutovat, a to dlouho. Kupříkladu: je milost i pro toho, kdo nemá víru, nebo z nějaké příčiny nevěří? Tak tomu ale nebylo v případě poselství oněch dvou představitelů nového pohledu na vztah milost-víra. Oni dokazovali, že jsme spaseni milostí právě prostřednictvím víry. Prostřednictvím víry v co???

Víry v to, že **Kristus je naše spravedlnost**. Ne tedy v to, že dostojíme-li poslušnosti, ve všech požadavcích zákona můžeme dosáhnout spravedlnosti, jak věřili a učili mnozí představitelé tehdejšího protestantismu. Ti naopak hlásali ve svém poselství, že spravedliví můžeme být před Bohem jen z milosti skrze víru. To bylo na tu dobu nejen nové, pro některé, dalo by se říct, dokonce rouhavé a pohoršující učení. Proto se proti němu zvedlo tolik odporu a nevole. Postihlo to ovšem ale i ony propagátory tohoto pohledu na spravedlnost člověka před Bohem, i když argumentovali ve svých důvodech dobře a biblicky. Neznám úplně kompletně a přesně všechna místa Písma, jimiž obhajovali svá tvrzení také proto, že nebyly pořizovány všechny záznamy ze všeho, takže jsou některé věci nedostupné.

Proto také není známo, zda v jejich protiargumentaci k domnělé spravedlnosti člověka před Bohem, ohledně zákonné spravedlnosti, byly použity některé, či vůbec nějaké verše Písma. Je jich v Bibli několik, které hovoří o tom, že i kdyby se člověku zdály jako skutky spravedlivé, nic to před Bohem neznamená. Uvedu jen dvě místa Písma ze Starého zákona, jak vidí domnělou lidskou spravedlnost samo Písmo. Iz 64,6, Jb 22,3. Když si tuto skutečnost uvědomíme, musí naše ambice, která cítí, že něco znamená, rychle uvadnout. Zbývá nám potom jen jediná naděje. Spravedlnost z milosti

prostřednictvím víry. Víry v koho? Milost skrze víru v Ježíše Krista, který může být Naší spravedlností. On měl podobné hříšné tělo jako my, byl pokoušen v tělesných potřebách, právě jako jsme pokoušeni my. Také i v ambicích něco znamenat, tak jako my, ve všem, s tím rozdílem, že nezhřěšil. Tímto způsobem se stal naší spravedlností. Takto argumentovali oni mladí kazatelé a proti tomu se nedalo nic namítat. V moci Boží milosti, vírou v Ježíšovu spravedlnost můžeme mít naději, že i nás, padlé lidi, může a chce Bůh považovat za spravedlivé. Jsou dva extrémy. Ten první je, že spravedlnost si musíme zasloužit svými skutky. Tomu učili a věřili již zmiňovaní předáci církve devatenáctého století. A mnohdy v křesťanství žije i dnes. Druhý extrém je zase opačný, kterému propadá také část takzvaných křesťanů. Ten zase našeptává lidem: Tvůj případ a stav je beznadějný, nic ti už nepomůže, vzdej to... Avšak v moci Boží milosti můžeme patřit k těm, kteří obrácením a pokáním mohou být od tohoto svodu uchráněni pomocí víry a nabízené milosti Kristovy spravedlnosti.

Spravedlivý z víry živ bude

Vzpomněl jsem si na tato slova apoštola Pavla, která napsal věřícím do Říma, ve chvíli, kdy jsem stál před lety u těžkých dubových vchodových vrat staré katedrály ve Wittenbergu. Tady neohrožený bojovník proti bludu přibíl proslulých 95 tezí proti bludům v církvi. V tu chvíli jsem si vzpomněl na církevního historika středověku, který popisuje, co potkalo Luthera v době, kdy ještě v nevědomosti žil v bludech, které v té době panovaly v církvi, a proti kterým se tak ostře stavěl po této zkušenosti. Do té doby takto praktikoval v církvi proklamovanou spravedlnost ze skutků. Ta spočívala v tom, že člověk **musí** vykonat určité skutky, aby mohl získat jakési „plusové hodnocení“, a tím také odpuštění a spravedlnost. V té době se věřilo a také učilo, že vystoupá-li kdokoli po jistých schodech v Římě ve zkroušeném duchu po kolenou zdola až nahoru, bude živ ve spravedlnosti v běžném životě. Rozumí se, že schody byly kamenné, hrubé, ne, jak by si někdo myslel, potažené kobercem nebo snad dokonce polstrované. Když už byl po nepopsatelných útrapách, při kterých musel ještě donekonečna omílat předepsané modlitby, hodně vysoko, náhle uslyšel mohutný hlas, který mu říká: **„Spravedlivý z víry živ bude“**. Svoji „práci“, kterou měl „rozdělanou“, nedokončil. Rychle vstal a spěšně

zmizel z místa, které se mu navždy zapsalo do paměti, aby je už nikdy nenavštívil. Tato událost byla jakýmsi impulzem pro jeho pozdější úsilí proti bludům, které otravovaly a ničily duchovní morálku lidu. Luther jako kněz, a tehdy už i akademický hodnostář na univerzitě, jistě znal a četl toto místo Písma, ale zůstávalo mu jaksi zatemněné a neosvícené světlem pravdy až do této zkušenosti. Už nikdy se nesnažil ve starých schématech pravdy nejen zamyslet, ale žil ve světle, kterého se mu dostalo. Podobně myslel a žil jiný velký reformátor středověku M. J. Hus, když říká něco v tomto smyslu: „Dostane-li se mi poznání něčeho lepšího, než jsem měl, a světla většího, než dosud, ihned zanechám dosud známého a chci žít a praktikovat v nově poznaném.“

Tyto příklady, jak jistě čtenář uzná, se v mnohém liší od praxe, kterou zastávali a jí žili „velmožové“ toho setkání v roce 1888 v Minneapolis. Ještě v roce 1950 se dva misionáři setkali s negativními důsledky, starými více než šedesát let. Velmi krátce to bude připomenuto v závěru.

Jaká byla pravda nového učení na setkání v roce 1888?

Není záměrem tohoto pojednání být rozhodčím v záležitostech onoho konferenčního jednání a sporů při tom vzniklých, které potom ještě mnoho let pokračovaly. Záměrem tohoto pojednání je ukázat, jak se mohou zkomplikovat nevinně vypadající situace, není-li ochota si nechat vysvětlit odlišné a dobře biblicky popsané postoje. Bible a jedině Bible musí být určujícím měřítkem odlišných názorů. Kde není ochota a vůle, žádný učenec ani kdovíjaké akademické tituly a doktoráty nedokážou nic. Písmo jasně říká, že **spravedlnost před Bohem má svůj počátek ve víře v Krista**. To zdůrazňovali ti dva mladí kazatelé. Z toho, co je známo o tomto problému nedorozumění, vyplývá, že i část z řad jejich oponentů věřila teorii o ospravedlnění z víry. Nenašla se ale rozumná myšlenka přivést všechny názory k jednotě. Nikdo nebyl ochoten v klidu vyslechnout druhou stranu, píše církevní historik A. W. Spalding, v knize pod původním názvem „Kapitáni zástupu“.

Přesto u některých z řad oponentů „nového světla“ existovaly staré zažitá představy, se kterými se nechtěli rozloučit. Ze zpráv Ducha proroctví, které jsou k dispozici, je zřejmé, že proti hlasatelům dosud neučených pravd ohledně ospravedlnění z

víry nastal houževnatý odpor. Při jednání se přihlásil o slovo jistý kazatel, a když mu bylo uděleno, vznesl překvapivý návrh. Ten doporučoval přestat jednat o této záležitosti, jež způsobila tolik nevole, do té doby, než bude moci být přítomen bratr, který v té době zastával místo předsedy GK. On v té době měl určité zdravotní problémy v rodině a musel se starat o svoji manželku, takže se důležitá jednání konala bez jeho přítomnosti.

Jiný hlas, který byl ihned nato slyšen, řekl následující slova, která byla opačného charakteru, než předešlý návrh. Cituji: **„Bratři! Toto je dílo Boží! Měl by snad Pán Bůh se svým dílem čekat na bratra Butlera!? Pán chce, aby jeho dílo šlo kupředu, a nemůže čekat na kteréhokoli člověka.“** Na to už nebyla žádná odpověď nebo další poznámka. Z toho bylo patrné, že toto poselství oněch dvou mladých kazatelů má se vši vážností vzít nejvyšší organizační vedení církve na vědomí. Nejen na vědomí, ale ve skutečnosti také praktikovat ve svých věroučných plánech.

Ti mladí, kteří přišli s novým světlem, naopak zase zdůrazňovali razantně a neústupně své stanovisko. Duch pravdy, biblické pravdy, není duchem žárlivosti a rozporu. Situace dospěla časem tak daleko, že odpůrci nového světla se stali z výše popsaných důvodů takovými, že byli ovládnuti „jiným duchem“. Duch Boží, Duch svatý, Duch Kristův je přece v Písmu představen jako Duch jednoty.

Jsme-li ospravedlnění vírou, proč ještě skutky?

Tak se ptají mnozí, když se seznámí s učením o ospravedlnění. Není to už zbytečné, nebo něco navíc, co už snad ani není požadováno. Bůh nežádá po člověku něco navíc, co by bylo zbytečné nebo „suplovalo“ základní požadavky.

Základní a biblický požadavek je **víra**. To je, myslím, každému jasné. Jenomže, mluvíte-li s lidmi, a nemusí to být lidé ze společenství křesťanského, biblického, tak vám skoro každý řekne: „Já věřím, dokonce všemu věřím...“ Dnes je mnoho takzvaně „matrikově“ věřících lidí. Oni říkají toto: „Do hlavy mi nikdo nevidí a do srdce také ne, takže, když to říkám, musí to být pravda“. Nepřesvědčujte je o tom, zda to tak je, nebo není, ale pozorujte, zda jejich proklamace víry je potvrzována skutky víry. Jinak řečeno, zda všechno dělají tak, jak říkají, že věří.

To je jedna skupina takzvaně „věřících“. Druhá je o něco lepší, protože skutečně tak všechno dělá. Ale přece se závažným nedostatkem. Dělá to tak proto, že se domnívá, že správným plněním křesťanských povinností získává milost a ospravedlnění. To je **jejich** domnělá spravedlnost. Tak se vidí sami. Je ale důležité, jak vidí takového člověka Bůh. Už bylo vzpomenuťo. **Iz. 64,6 – ohyzdné roucho** znamená **poskvrněný šat**. Rozdíl je viditelný. Zatímco spravedlnost skutečnou vírou v Ježíše očišťuje a je potvrzována dobrými skutky života, ta domnělá lidská spravedlnost znečišťuje naši povahu a charakter. Obojí je zřejmé a viditelné a nemusí nikdo nic dokazovat nebo vyvracet. Když tuto životní filozofii popíšeme jinak, dostáváme asi takovýto výsledek: Jsou lidé, kteří konají dobré skutky proto, aby byli spaseni, jiní zase konají dobré skutky proto, že jsou spaseni, tedy z vděčnosti, co pro ně znamená Ježíšova oběť. To je odpověď pro ty, kteří říkají, proč ještě dobré skutky, když Pán Ježíš už všechno pro mne udělal, a spravedlnost je v tom, že se za nás obětoval. Tak je dáována odpověď jen na jednu část problému. Problém má ale dvě části. Na tu druhou část odpovídáme právě naším životem, tedy našimi skutky života. Tomu tehdy nerozuměli nebo nechtěli rozumět někteří ze společenství Kristových vyznavačů. Když Bůh poslal světlo o této problematice prostřednictvím svých nástrojů, byť mladých, mnohým se to nezamlouvalo a vzniklo nepochopení s dalekosáhlými následky.

Ještě zmínka nakonec

V roce 1950 bylo dvěma misionáři vypracováno pojednání o významu už zmíněného setkání (konference) v Minneapolis roku 1888. „Odvolávajíce se na důkazový materiál, který je k dispozici, bylo prokázáno, že poselství ke konferenci roku 1888 bylo zamítnuto a nebylo přijato. V tomto pojednání bylo připomenuto, že pochybení by se dalo ještě napravit tím, že by se otevřeně přiznalo k pochybení a nastalo by účinné pokání. To by ve skutečnosti znamenalo přijmout poselství a prakticky ho uskutečňovat, i když tehdy bylo zavrženo.

Ale přijetí takové výzvy nebyli úředníci G. K. nakloněni a oběma misionářům bylo poručeno se o této záležitosti nikde nezmiňovat. Před rokem 1960 naopak byl vydán jiný výnos, kde se pravilo, navzdory svědectví Ducha prorockého a historickým skutečností, že většina, jak biblických pracovníků, tak laiků, poselství přijala a vše je tedy v pořádku. Co

k tomu dodat? Nic víc než jedno místo Písma: **3M 26, 40 – 42**.

Poznámka k textu dle Kralického znění: V kap. 26. se pětkrát vyskytuje výraz „**maní**“, což znamená něco jako **náhle, neočekávaně**.

F. Poslušný

Ježíš Kristus k Laodicei

„Drazí bratři. Nemohu vám vyjádřit tíhu a bolest srdce, kterou jsem pocítila, když mi byl předložen pravý stav věcí. Jako učitelé pravdy pracují muži, kteří se potřebují učit prvním lekcím ve škole Kristově. Moc Boží musí obrátit srdce kazatelů, jinak ať si hledají jiné povolání. Když vyslanci Boží poukazují lidu na vážnost přítomné pravdy, pak nechtě jsou to muži střízliví, uvážliví, rozumní spolupracovníci Boží. Mají-li pravý smysl pro poslání, které Kristus svěřil učedníkům, budou otvírat slovo Boží s úctou a budou naslouchat naučení, které je od Pána, vyprošující si moudrost z nebes, aby si uvědomili, že stojí mezi mrtvými a živými; že musí skládat Bohu počet z díla svých rukou.“ (Peteskey, Michigan, 20. 8. 1890, TM 142)

„Milí bratři, žijeme v nejménější době dějin tohoto světa. Není již doba pro hřešení. Je vždy nebezpečné pokračovat v přestupcích; ale v přítomné době je to obzvláště pravdivé. Jsme nyní na samých hranicích věčného světa a ve vážnějším vztahu k času a k věčnosti než dříve. Nechtě každý člověk zkusuje své vlastní srdce a prosí o jasné paprsky slunce Spravedlnosti, aby mohla být zahnána všechna duchovní temnota a očištěna od vší nečistoty.“ (Peteskey Michigan, 20. 8. 1890, TM 147)

„Aj, přijduť brzy. Drž se toho, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé.“

Zj 3,11

Seriál o pravdě

17. pokračování

Otakar Vožeh

Obrovské americké mega-sbory jsou často vedeny lidmi s úžasnými podnikatelskými schopnostmi, ale téměř žádným obdarováním po stránce chápání a výkladu Písma. A protože mají díky velikosti svých sborů značný vliv a značné prostředky, mnozí je napodobují a vlna se šíří velkou rychlostí po celém světě. Zároveň s rostoucím počtem mega-sborů však neustále klesá úroveň biblického chápání, zvěstování a shromažďování. Díky tomu, že se ustupuje od učení, které kdysi dříve víceméně zřetelně definovalo pozice Pravdy, téměř všechno je dnes napadatelné a zároveň všechno přijatelné.

Vidím v tom určitou analogii k politické situaci, která dnes dominuje tzv. západní svět. Západ má rád otevřenost, toleranci, svobodu a vzájemnou přijatelnost. Když však opustíte základní morální hodnoty a když k tomu přihodíte několik teroristů, pro které zákon nic neznamena, celá situace je docela jiná. Teroristé zneužívají svobodu a otevřenosti západní společnosti k tomu, aby napadali společnost, která jim to umožňuje.

Podobnou naivitou trpí dnes církve. Duchovní teroristé jsou připraveni k útokům na Pravdu a pozvolna a nenápadně se do církve vkrádají. Písmo nás jasně před takovými lidmi varuje. A přece nejsme ochotni postavit kacířství pevnou hráz, hráz Božího slova. Církve, biblické školy, semináře a sbory jsou infiltrovány těmi, kterým jde pouze o jejich vlastní programy, o jejich vlastní moc, a o získání co největších prostředků. Využívají samozřejmě i médií včetně internetu, jen aby získali co největší počet přívrženců ke svým zákeřným útokům na Boží slovo a na Pravdu.

Věřící lidé jsou Bohem varováni před

duchovním terorem a jsou nabádáni k boji o pravdu. Apoštol Pavel píše: "A neobcujte se skutky neúčinnými tmy, ale raději je trescete" (Ef 5,11). Apoštol Juda nás napomíná - ano, nás - závěrem svého listu takto: „Ale vy, nejmilejší, pamatujte na slova předpověděná od apoštolů Pána našeho Jezukrista. Nebo pověděli vám, že v posledním času budou posměvači, podle svých bezbožných žádostí chodící. Toť jsou ti, kteříž se sami odtrhují, lidé hovadní, Ducha Kristova nemající. Ale vy, nejmilejší, vzdělávajíc se na té nejsvětější víře vaší, v Duchu svatém modléce se, Ostříhejte se v lásce Boží, očekávajíc milosrdenství Pána našeho Jezukrista k věčnému životu. A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíc. Jiné pak strašením k spasení přivozujte, jako z ohně je vychvacující, v nenávisti majíc i tu skrze tělo poskvrněnou sukni (v.17-23).

Pamatujte na to, co bylo předpověděno, vybízí apoštol Juda. Jeho slova jsou pak téměř doslovným citátem z druhého listu apoštola

Petra, kde čteme: „Toto nejprve vědouce, žeť přijdou v posledních dnech posměvači, podle svých vlastních žádostí chodící.“ (2Pt 3,3). Ke konci dnů. Toto slovo je tedy o to víc pro nás, kdo žijeme o dva tisíce let později než apoštolové! Juda nám svým slovem připomíná, že Bůh je svrchovaný a neztratil nad dějinami kontrolu. Již tehdy se vědělo, že přijdou lidé, kteří se budou vydávat za věřící, ale budou si žít bezbožně jak chtějí a budou se posmívat myšlence na návrat Pána Ježíše Krista. Všimněme si, jak to do sebe logicky zapadá. Ten, kdo nepřijímá vládu Ježíše Krista, nevěří Jeho slovu - tedy i Jeho slibu, že se vrátí - a proto si žije, jak se mu zlíbí, podle svého. A když je to člověk, který má řečnické a vůdčí schopnosti, snadno se dostane do vedení Církve a šíří svůj vliv a své učení mezi naivními věřícími. Také lidi nazývá Boží slovo „hltavými vlky“ nebo „vlky v ovčím rouše“.

Můžeme se ptát „proč?“. Proč to Bůh dovolí. To není lehká otázka, jako ostatně každé lidské „proč“ na Boží adresu. **Ve své svrchovanosti však Bůh dovoluje do určité míry, aby se zlo na tomto světě i v církvi projevilo, abychom alespoň zčásti pochopili, co je člověk bez Boha.** A abychom alespoň částečně tušili, jak bude vypadat věčnost bez Boha pro ty, kdo neuvěří za svého života v Pána Ježíše Krista.

Otázka je: Jak se ke zlu stavíme my? Jak na ně reagujeme? Jsme varováni, jsme napomínáni, jsme vybízeni k zásadním postojům. Čím víc se blížíme konci tohoto věku, tím bude situace horší. Nejen ve světě, ale i v církvi. Jsme si vědomi všelijakých nebezpečí? **Známe Boží slovo tak, abychom je mohli spolehlivě rozpoznat a postavit se jim? Důvěřujeme Bohu natolik, abychom Ho vzali za slovo v každé situaci a žili v důsledné odvaze víry?**

To jsou všechno vážné otázky pro nás pro všechny. Jedno si nesmíme dovolit. **Nesmíme podceňovat to, co se děje ve světě a v církvi. Mohli bychom toho velmi litovat.**

VAROVÁNÍ

„Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, a v náhle přikvačil by vás ten den.“ L 21,34

„Všechno na světě je v pohybu. Znamení času jsou zlověstná. Nastávající události se již ohlašují svými stíny. Duch Boží se vzdaluje od země, pohroma stíhá pohromu na moři i na zemi. Přicházejí bouře, zemětřesení, požáry, záplavy a vraždy všeho druhu. Kdo dokáže vidět do budoucnosti? Kde je bezpečí? Není jistoty v ničem lidském nebo světském. Rychle se lidé řadí pod prapor, který si zvolili. Neklidně čekají, co učiní jejich vůdci. Jsou takoví, kteří čekají na příchod našeho Pána a pracují pro Něho. Druzí se zařadili pod vedení prvního arciodpadlíka. Jen nemnozí věří celým srdcem a celou duší, že se máme vyhnout pekle a získat nebe.

Přikrádá se k nám postupně rozhodná chvíle. Slunce svítí na obloze, vychází a zapadá jako vždy, a nebesa stále hlásají slávu Boží. Lidé stále jedí a pijí, pěstují rostliny a stavějí, žení se a vdávají. Obchodníci stále kupují a prodávají. Lidé se mezi sebou škorpi, bojují mezi sebou o vyšší postavení. Milovníci zábav stále plní divadla, dostihy a herny. Všude vládne zábava a vzrušení až do krajnosti, avšak hodina zkoušky se chýlí ke konci a všechno se brzy rozhodne na věky. Satan ví, že jeho čas už je namále. Nasadil všechny své prostředky, aby člověka oklamal a obloudil, aby ho něčím zaujal a okouznil, než skončí den zkoušky a dveře milosti se navždy zavřou.

Slavnostně k nám od staletí zaznívají varovná slova našeho Pána z Olivové hory: *„Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, a v náhle přikvačil by vás ten den.“* „Protož bděte všelikého času, modléce se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se budou dít, a postaviti se před Synem člověka.“ (L 21,34.36).“

Proč nás nikdo nepronásleduje?

Jaroslav Jurica

Ježíš připravuje své následovníky na to, že život nemá jen své slunné, ale také stinné stránky, kde panuje druh neporozumění nebo odporu proti evangeliu. Je opodstatněný strach z pronásledování v demokratickém státě? Ježíš ale také ve své řeči o době konce nemluvil jen o pronásledování, ale také o blahobytu, jako byl za doby Noemovy, kdy vládl pocit jistoty a pokoje.

Podívejme se, co se např. stalo z odmítnutí vojenské služby se zbraní v ruce. Starším členům CASD jsou známy dřívější postoje k této službě. Při odmítnutí následovalo vězení, případně služba v pracovní četě, nebo 10 let práce v dolech. (Více se o tom dozvíte v knize *Ve stínu ruky Tvé*, od E. T. Laufersweilera. Kniha je k dostání v redakci.)

Nyní mladým bratrům nehrozí nebezpečí z odmítnutí vojenské služby, protože je v této době dobrovolná. V USA byly vedeny semináře pro mladé lidi k tématu vojenské služby, které skončily v r. 1973, protože v tomto roce byla ukončena povinná vojenská služba. Mladí lidé zůstali bez orientační pomoci. Satan změnil taktiku z donucování na dobrovolné rozhodnutí.

A jak se situace vyvíjí dále? Mladí lidé berou vojenskou službu do svého plánu povolání a vzdělání. Služba ve vojenských ozbrojených silách a ve válce se mezitím stala aktuální a atraktivní i pro mladé adventisty. Studium na vysoké škole je v USA velmi drahé. Zde nabízí vláda mladým lidem pomoc. „Pojď k armádě, zaplatíme ti studium.“ Mladí lidé

bez zaměstnání a bez perspektivy mohou v armádě získat vyučení a lukrativní zaměstnání. Mnozí si vůbec nestaví otázku, jestli vycvičení k zabíjení je etické a co na to říká Bible. Když si tuto otázku nekladou, nezajímá je a ani neznají na ni odpověď. Vidí jen pozdější možnost získání dobrého civilního zaměstnání. Dnes dobrovolně slouží se zbraní v armádě USA kolem 5000 až 7500 členů CASD, včetně žen. (Údaje převzaty z časopisu *Adventisten heute* Nr.11/2012)

Tato změna přišla neočekávaně. Může se totéž stát i u nás?

Dřívější předseda GK, Jan Paulsen, napsal v článku v časopisu *Adventist World* (březen 2008) následující: „*Válka, mír a služba v armádě nejsou žádné neutrální záležitosti. Pro Boha je každý člověk nekonečně cenný. Usmrtit Boží stvoření, i když je to nepřítel, odporuje tomu, co adventisté vidí jako svaté.*“

Satan sbírá všechny své síly a vrhá se plně do boje. Proč nenaráží na větší odpor? Proč jsou bojovníci Ježíše Krista tak malátní a lhostejní? Protože nejsou dostatečně spojeni s Kristem, protože se tak málo nechají vést Duchem Svatým. Hřích jim nepřipadá odporný a hrozný jako jejich Mistru. Nevystupují proti němu tak rozhodně a odhodlaně, jak to činil Kristus. Neuvědomují si hroznou špatnost a zhoubnost hřichu, nechápou povahu knížete temna a jeho moc. Cítí malý odpor proti satanu a jeho dílu, protože nevědí o jeho moci a zlobě a o obrovském rozsahu jeho boje proti Kristu a Kristově církvi.

V tom se mýlí mnoho lidí. ^{GC 508} Neuvědomují si, že jejich nepřítel je mocný vojevůdce, který ovládá mysl zlých andělů a podle dobře promyšlených plánů obratnými tahy vede válku proti Kristu, aby znemožnil záchranu lidí.

Mezi vyznavači křesťanství, dokonce mezi služebníky evangelia se jen výjimečně mluví o satanovi, snad jen s výjimkou okrajových zmínek z kazateln. Přehlížejí důkazy jeho soustavné činnosti a jeho úspěchy. Neberou vážně varování o jeho prohnání. Zdá se, jako by úplně ignorovali, že existuje.

Zatímco lidé nevědí nic o jeho lstivých úmyslech, je jim tento bdělý nepřítel stále v patách. Proniká do každé domácnosti, do každé ulice našich měst, do kostelů, do národních shromáždění, do soudních síní, všude mate, klame, svádí a ničí muže, ženy a děti tělesně i duševně, narušuje rodiny, zasévá nenávisť, závist, spory, rozkol a vraždy. A zdá se, že křesťanský svět se na tyto jevy dívá, jako by je ustanovil Bůh a jako by musely existovat.

Satan se stále pokouší přemoci Boží lid tím, že strhává přehradu, které jej dělí od světa. (GC 508,509)

Tím, že se církev přizpůsobuje světským zvykům, nevede svět ke Kristu, ale postupně se světem splývá. Blíží styk s hříchem nevyhnutelně způsobuje, že hřích vypadá méně odporný. Kdo se druží se satanovými sluhy, přestane se brzy bát jejich pána. Když se na cestě povinnosti dostaneme do zkoušky, jako například Daniel na dvoře krále Nebukadnésara, můžeme mít jistotu, že nás Bůh ochrání. Jestliže se však vystavujeme pokušení sami, dříve nebo později mu podlehneme.

Pokušitel často dosahuje největších úspěchů prostřednictvím lidí, které nejméně podezíráme, že jsou pod jeho nadvládou. Nadané a vzdělané lidi ostatní obdivují a ctí, jako by nadání a vzdělanost mohly vyvážit nedostatek úcty k Bohu nebo člověka opravňovaly k nároku na Boží přízeň. Vzdělání a nadání jsou Boží dary, jestliže však nahrazují zbožnost, pak nepřivádějí člověka blíže k Bohu, ale od Boha jej odvádějí a stávají se člověku kletbou a léčkou. Lidé se obvykle domnívají, že všechno, co vypadá jako zdvořilé nebo jemné a ušlechtilé, musí nějak souviset s Kristem. Neexistuje větší omyl. (GC 510)

Jak studujeme Bibli

Otázky pro děti i dospělé

Kdo správně odpoví na otázky do vydání dalšího čísla, může si vybrat za odměnu jednu knihu z nabídky redakce.

- 1. Kolik lidí žilo na Zeměkouli v době potopy? a) statisíce
b) miliony
c) miliardy
d) tolik co dnes**

Pokuste se počet zdokumentovat.

Řešení z čísla 6-2012

- 1. Kde zaujímá Bible stanovisko vůči homosexualitě? 3M18,22/ 20,13**
- 2. Kde Bible zakazuje tetování? 3M19,28**
- 3. Jak dlouho věděl Noe, že potopa nastane za jeho života?**

Noe měl v době, kdy se Bůh rozhodl zničit Zemi tři syny 1M6,8-10. Ve verši 13-16 mluví Bůh poprvé přímo k Noemovi.

1M5,32 – Noe zplodil v 500 letech tři syny. Řekněme, když měl 500 let, tak se narodil první syn, druhý 503 a třetí 506. Jinak vyjádřeno, nejmladší syn se narodil 94 let před potopou.

1M7,11 – Noe měl 600 let, když nastala potopa.

1M6,18 – vejdeš do korábu ty a žena tvá a synové s manželkami. Tzn. že synové již byli ženatí a neměli žádné potomky.

V 1M5 – čteme, že nejnižší věk pro vstup do manželství byl 60 – 65 let, možná i 70 a více. Z toho vyplývá, že synové Noeho se ženili max. 30 – 35 let před potopou. (možná i 20 let)

Závěr: Tzn, že Noe věděl max. 30 – 35 let dopředu (možná i 10-20let), že potopa nastane za jeho života.

Zajímavý verš nakonec: 1M7,4. Sedm dnů dopředu se Noe dověděl, kdy nastane potopa.

Bůh na lavici obžalovaných

Ján Kováčik

V soudní síni bývá vyhrazeno místo pro obžalované. Tzv. „lavice obžalovaných“. Vzpomínám si, že tak asi před pětadesáti lety – když jsem chodil do obecné školy, měli jsme v třídě „lavici hanby“, ve které museli sedět neposlušní žáci. Tento trest byl určitou formou výchovy.

Jenže sedět na lavici hanby se nedá přirovnat k lavici obžalovaných. „Zahřívát“ takovéto „privilegované“ místo není nic příjemného! Kdo už někdy na něm seděl, ví, jaké měl pocity. Jaké myšlenky probíhaly jeho hlavou... Kolik mu to „vynese“...

Ne, neseděl jsem ještě na takové lavici, před lidmi ve zvláštních oděvech, přehrabujících se v haldách popsaných stránek obžaloby. Ani bych tam sedět nechtěl, ani to nikomu nepřeji!

Vraťme se však k nadpisu našeho článku, mluvícím o Bohu, který se ocitl na lavici obžalovaných, byl souzen člověkem, kterého stvořil, člověkem hříšným, který se svojí neposlušností postavil pod prapor nepřítele - satana!

Kroutíte nevěřičně hlavou? Nechápete a říkáte, že to není možné? Zdá se to neuvěřitelné, ale je to (bylo tomu) tak! Bohu bylo vykázáno místo na lavici obžalovaných... Byl souzen lidským tribunálem! Kdy, kde a proč?

Bůh vstupuje do dějin Země

Mluvím o konkrétním, skutečném a živém Bohu, a ne o nějakém pohanském bůžku, kterého si vytvořil člověk. Nemyslím ani na žádného boha z řeckého bájesloví, sídlícím na Olympu.

Bůh, o kterém je řeč, je Bůh věčný, přebývajícím v slávě nebe, nad jehož trůnem se klene duha milosti a kterému slouží nesčetné zástupy nebeských andělů. O tomto Bohu pojednává celá Bible – od začátku až do konce.

Poprvé se s Ním setkáváme na počátku dějin naší Země, která vyšla z Jeho stvořitelských rukou. A Bible nám tak jednoduchým způsobem podává zprávu o původu naší Země, o životě na ní, tak, že to

může pochopit i malé dítě!

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ (1M 1,1) Uvažovali jste někdy, z čeho byla stvořena? Bůh tvořil z **ničeho!** Nepotřeboval žádnou „pralátku“ a netvořil ani z nějakého „polotovaru“, který by vznikl „velkým třeskem“. Ne, Jemu stačilo říci jenom slovo, vyjádřit myšlenku, která se pak vzápětí stala skutečností: „I řekl Bůh: **Bud'** světlo! I bylo světlo... a byl den první“ (tj. první den týdne, neděle, 1M 1,3.5). To znamená, že světlo bylo na Jeho příkaz stvořeno v „závěru“ prvního dne, když už v něm předtím stvořil naši planetu i vodu na ní.

Jak úžasný a všemohoucí je Bůh, přebývajícím v nebesích, který když „řekl, stalo se, a když rozkázal, postavilo se“. (Ž 33,9)

Tímto svým stvořitelským slovem „v šesti dnech učinil nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest...“ (2M 20,11)

Šestý den stvořitelského díla byl ovšem do určité míry rozdílný od předcházejících, a to v tom, že v něm byl stvořen i člověk. Zatímco v něm ještě tvořil svým slovem různá zvířata (1M 1,24), člověk nepovstal příkazem: „Země vydej člověka“ – ale On jej osobně učinil (zformoval, vymodeloval) ke svému obrazu. Ne, náš původ – jak mnozí věří – není ve zvířecích předcích, ale je v Bohu!

„I učinil Hospodín Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chřípě jeho (zevní nosní otvory), i byl (stal se) člověk duší živou“ (žívou bytostí, 1M 2,7).

Bůh nepotřeboval na člověku ani „spolupracovat“ s vývojem – evolucí! V Jeho stvořitelském díle není pro něco takového ani ten nejmenší prostor. On tvořil **hotové** věci, žádná se nemusela dodatečně vyvíjet.

„K pochopení toho, co bylo původně stvořeno, se dostáváme jen biblickým způsobem myšlení. Biblické zjevení je klíčem k pochopení tohoto světa. Je základním zdrojem informací, který nelze ničím nahradit...“

Adam nebyl stvořen jako dítě, nýbrž jako hotový dospělý muž... Stromy nebyly nejdřív jako

sazeničky... Ani u ptáků nebylo nutné, aby se nejprve vyklubali ze svých vajec...“ Werner Gitt, Použil Bůh evoluci?, str. 17.

Každý člověk ví, že týden má sedm dní, a ne šest! Už ten „na počátku“ byl takto utvořen. Stvořitelské dílo bylo uzavřeno sedmým dnem, **dnem odpočinku, kterým byla sobota!** Závěrečný sedmý den nazval Bůh **sobotou**. „A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, které dělal, a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal. I požehnal dni sedmému a posvětil ho, nebo v něm odpočinul ode všeho díla, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo.“ (1M 2,2.3)

Tuto skutečnost pak zakotvil do **čtvrtého přikázání** svého svatého Zákona, Desatera: „**Pomni na den sobotní, abys jej světil. Šest dní pracovati budeš, a dělali všeliké dílo své, ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj, i dcera tvá, služebník tvůj, i děvka tvá, hovado tvé i přičozí, kterýž jest v branách tvých. Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého, protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.**“ (2M 20, 8-11).

Jelikož Bůh netvořil vývojovým systémem – neboť tvořil bez spotřeby času, mocí svého slova – každý jednotlivý den, už tehdy „na počátku“ trval 24 hodin, což je doba, ve které se Země otočí kolem své osy. Každý jednotlivý den začínal večerem a večerem i končil (1M 1 kap.)

Tyto úžasné divy stvoření jsou pochopitelné pouze vírou: „Vírou poznáváme, že svět byl stvořen Božím slovem, takže to, co vidíme, nepovstalo z něčeho, co zde už bylo“ (Žd 11,3, Petřů)

Na sedmý den, sobotu, vložil Stvořitel pečeť svojí svatosti a neměnnosti! Jestliže výnosy, nařízení, práva a zákony medoperských králů byly neproměnitelné a nezrušitelné (Da 6,12.15), tím více to platí o Božím Desateru. Z toho důvodu žádný církevní koncil, žádný světský panovník, ale ani římský papež nemá právo, (a není to ani možné), přenést posvátnost ze sedmého dne soboty na některý jiný den týdne (jak to udělali mohamedáni, na pátek), ale ani na první den týdne, na neděli!

I když je neděle ve většině kalendářů uváděna jako „sedmý den“, kdysi tomu tak nebylo. Týden končil vždycky sobotou! Nevím, kdy k této záměně došlo. Doposud jsou však kalendáře, které kladou sobotu jako sedmý den a neděli řadí na začátek týdne. (Kanada, USA, Austrálie...)

Na scénu dějin Země vstupuje hřích

Přesto, že vše, co Bůh na počátku stvořil, bylo „velmi dobré“ (1M 1,31), do rajske šťastné Adamovy pohody se vetřel hřích! Kde se vzal? Jak se to stalo?

Lidé si vytvořili pro harmonické soužití různé řády, pravidla (nemocniční, hotelový, domovní...), a když někdo některé řády přestupuje, může být vykázán z daného místa (prostoru). Podobně i Bůh seznámil Adama a Evu se svým řádem, platným pro ráj: „I zapověděl (přikázal) Hospodin Bůh člověku řka: Z každého stromu rajske svobodně jísti budeš, ale ze stromu vědění dobrého a zlého nikoliv nejz, nebo v který bys koli den z něho jedl, smrti umřeš.“ (1M 2,16.17)

Když naši prarodiče tuto Boží záповěď respektovali, žili šťastným životem. Denně se setkávali se svatými anděly i se Stvořitelem, rozmlouvali s Ním a těšili se z Jeho přítomnosti.

V nestřežené chvíli, když se Eva vzdálila od Adama a vstoupila až do „zakázaného pásma“ – k zakázanému stromu, „počkal“ si na ni sám ďábel, v přestrojení mluvícího hada, kterého použil jako médium a oslovil ji. „Mluvicím“ hadem byla Eva zaskočena, vždyť nikdy doposud, když hada viděla a byl v její blízkosti, nemluvil!

Kde se tam však vzal ďábel-satan? Kdysi

byl vznešeným nebeským andělem – andělem světla – přebývajícím v Boží přítomnosti (Iz 14,12-15, Ez 28 13-15). Byl však ze svatých prostor nebe vyhnán, vyhoštěn. Proč? Totiž i v nebi je zaveden řád (Jb 38,33), kterému podléhají všechny nebeské

stvořené bytosti.

V srdci toho cheruba vznikla pýcha, chtěl Boha odstranit z trůnu a vládu uchvátit do svých rukou. Tím přestoupil řád nebes, byl zbaven svého vysokého postavení, a s anděly, které zlákal na svoji stranu, byl z nebe vyvržen. (Zj 12,7.8) Tím způsobem se dostal do rajské zahrady a v přestrojení se usadil na stromě zakázaného ovoce. Zde vyčkával na svoji příležitost.

Podívejme se nyní na jeho „práci“, když se Eva přiblížila k zmíněnému stromu. Uvedu zajímavou myšlenku, kterou jsem četl v Kostnických Jiskrách:

„V rajském obraze obecné harmonie se objevuje disharmonický prvek satan, strhující člověka k neposlušnosti. Není ateista, je dokonale informován o Božím řádu. Vykládá jej však falešně a halí se slovy: „VÍ Bůh...“ (1M 3,5)... „Věřící“ satan tak ruší jednotu a vzájemnost ráje. Protiví se Bohu ze zásady. Má to „v popisu práce“. Je to princip intolerance. (29. července 1998, 27/98)

Eva se nechala okouzlit jeho řečí, vzala jím nabízené ovoce, pojedla a přinesla i Adamovi a on jedl taktéž. Tím přestoupili řád ráje! Svoji neposlušností pozbyli nevinnost, propadli smrti a z toho důvodu museli ráj opustit. Smutná historie - týká se až doposud všech lidí!

Hřích je hrozný a zákeřný vetřelec. Za šest tisíc let napáchal tolik zla, smutku a přivodil smrt na lidské pokolení. A přesto jej lidé opěvují, hýčkají jej, a nechtějí se s ním rozloučit.

Od biblické zprávy „na počátku stvořil Bůh...“ – a od rajské události plynula doba řečištěm času čtyři tisíce let. Je naplněna událostmi, o kterých se dočteme v knihách Mojžíšových, královských a prorockých.

Tím přicházíme k časovému předělu (rozhraní) „před“ a „po“, k význačné události, biblicky označené „plnost času“, která vstoupila do lidských dějin před dvěma tisíci lety.

Dřív než budu v myšlence „plnost času“ pokračovat, uvedu poznámku k výrazům „před – po“. Tato dvě slova nám prozrazují, že se jedná o letopočet. Každý letopočet se však od něčeho musí odvíjet, od určité a důležité události. To, co se před danou událostí stalo, označovalo se – označuje se – slovem „před“ a co bylo po ní, výrazem „po“.

Různé národy měly a mají svůj letopočet, který je od našeho rozdílný. Kupříkladu lidé po potopě měli potopu jako důležitou událost, od které uváděli „před – po“. Římané počítali od založení

Říma a mohamedáni od Mohamedova útěku. A tak bychom mohli pokračovat...

U nás se běžně používá výraz „před našim letopočtem.“ Jenže slovní obrat „naším“ je nic nemluvicí. Neoznačuje žádnou událost! Když se někoho zeptám, z čeho vychází náš letopočet, co se stalo před rokem 2013, málokdo ví! Událost Ježíšova narození přichází do zapomenutí! Tak zvláštní a důležitá událost, týkající se každého osobně, se dostala pod nános nevěry a nezájmu. Neměli bychom ji odkrýt a dát jí místo, které jí právem náleží a opět používat „před Kristem – po Kristu“?

Bůh podruhé vstupuje do dějin Země

O této důležité události nás Bible seznamuje na různých místech. Bude dobré, když se s ní seznámíme:

„A když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého, učiněného z ženy...“ (Ga 4,4)

„Nebo tak miloval Bůh svět, že Syna svého jednorozeného dal...“ (J 3,16)

„Porodit' pak syna a nazůveš jméno jeho Ježíš... Emanuel, které se vykládá: S námi Bůh.“ (Mt 1,21,23)

To znamená, že Bůh vstoupil do našich lidských dějin ve svém Synu Ježíši Kristu, který se stal na 33 let Synem člověka. On však existoval v nebesích už i před svým zrozením, a to „ode dnů věčných“ (Mí 5,2). On je tentýž Bůh, který „na počátku“ stvořil Zemi, flóru a faunu na ní, ale i člověka.

Ježíšův učedník Jan, když psal své evangelium (určené především skupině lidí v Malé Asii, která popírala Kristovo Božství, neboť byla ovlivněna pohanskými bludy) slovy převzatými z 1M 1,1 „Na počátku stvořil Bůh...“ tato slova použil s poukazem na Ježíše, který byl tím Bohem „na počátku“ a nazval jej SLOVO.

„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh...“

A to Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi...“ (J 1,1.14)

Jak úžasná je biblická zpráva, že Kristus jako Bůh je Stvořitel všech věcí. On spolupracoval se svým Otcem, kterým byl pověřen uskutečnit dílo stvoření. Byl to Ježíš, který řekl „stalo se.“

Protože Ježíšův příchod do našeho světa byl na mnoha místech Písmem svatým předpovězen, a Židy byl i teoreticky očekáván, když přišel, nepřijali Ho, ani jej nepoznali, neboť si Jej představovali úplně

jinak, než mluvili o NĚm proroci. Nepochopili důvod Jeho příchodu.

Když žil a setkával se s nimi, překážel jim, uráželi se na NĚm, a proto se Jej snažili fyzicky odstranit (J 7,25, 10,31).

Židé si vytvořili dva problémy, které nebyli schopni překlenout, vyrovnat se s nimi a pro které chtěli Ježíše usmrtit: „...že Boha nazýval svým vlastním Otcem“, čímž se stavěl na Jeho úroveň (J 5.18) a „pro rouhání“, že On jako člověk vystupuje v roli Boha (J 10, 33).

Jak je to možné, že v Ježíši nepoznali Mesiáše – Pomazaného, o kterém při každém shromáždění ve svatých Písmech četli? Na adresu duchovní slepoty a neznalosti Božích věcí plně i zde platila tehdejší učitelům zákona Ježíšova výtka, vyslovená kdysi Nikodémovi: „Ty jsi mistr (učitel) v Izraeli, a toho neznáš?“ (J 3,10) Proto, neboť duchovní věci nepřijímali vírou! Na straně druhé je zajímavé, že démon, který ovládal posedlého muže, věděl, že Ježíš je Bůh, když řekl: „Znám tě, kdo jsi, že ten Svatý Boží.“ (Mk 1,24). Odkud Ho znal? Ještě z doby Ježíšovy preexistence v nebi, když se s Ním, jako dobrý anděl, setkával. A nyní, v případě posedlého, padlý anděl (démon) věděl, v čí je přítomnosti a před Jeho autoritou se sklonil.

Doposud však kněží a představení národa své vražedné plány nemohli uskutečnit, neboť byl pod ochranou nebeských andělů. Ještě nenastal čas Jeho oběti, aby položil svůj život jako výkupné za hříšné lidstvo.

Když i v tomto rozhodnutí se dostavila plnost času, předpovězena Písmem, zvláště prorokem Danielelem, že „Mesiáš bude zabit“ (Da 9,26), nebeský Otec dopustil, aby Ježíš byl v Getsemane zajat a odsouzen k smrti. Byly právě židovské svátky pesach – svátky nekvašených chlebů – když se tyto věci začaly odehrávat. Svázaného Jej přivedli židovští vůdčové k Pilátovi, římskému prokurátorovi v Judeji, sídlícímu v Jeruzalémě, po kterém se dožadovali trestu smrti.

Soudní řízení

„Obžalovaný vstaňte!“

Vstupme nyní i my do soudní síně a sledujme proces. Jsou v ní už žalobci, vůdčové národa a kněží, je tam kněžskými zfanatizovaný dav (lid země), je tam obžalovaný Ježíš i soudce Pilát. Nic už tedy nebrání

k zahájení nejhanebnějšího a nejnespravedlivějšího soudního procesu v šesti tisícileté historii naší Země, konaného před dvěma tisíci lety!

Pilát sedí na soudní stoličce a před ním stojí MUŽ – Člověk Ježíš Kristus, Stvořitel nejen naší Země ale i celého nekonečného vesmíru, plného Mléčných drah, galaxií a hvězdných světů – ale i Soudce všeho lidstva (J 5,22, Sk 10,42)

Když se Pilát Jeho žalobců otázal, jakou mají žalobu proti „tomuto člověku“, odpověděli podrážděně: „Byť tento nebyl zločinec, nevydali bychom ho tobě.“ (J 18,30). Z toho asi Pilát nebyl

moc chytrý, oč se vlastně jedná.

Přesto, že Pilát neměl pověst spravedlivého soudce, Ježíše nechtěl soudit, neboť poznal, že Ho vydali z nenávisti. Proto Židům řekl, ať si Jej soudí sami. To je opět pobouřilo a předložili tři „těžká“ obvinění, o kterých se domnívali, že se jich Pilát chopí: „Převrací lid, brání dávat daně a činí se Kristem králem.“ (L 23,2). Všechna „šitá na míru“, že Ježíš je protistátní živel! Jenže Pilát na ně „neskočil“ a po soukromé rozmluvě s Ježíšem řekl: „Žádné viny jsem nenalezl na tom člověku v tom, což na něj žalujete.“ (L 23,14)

I když Pilát Ježíše prohlásil za nevinného, přesto Jej dal zbičovat. Jaký to paradox v jednání, jaká nespravedlnost! Když kněží vycítili, že není pevný ve svém postoji, navedli lid, aby si vyžádal – z příležitosti amnestie o svátcích pesach – zločince Barabáše.

Pilát byl tím zaskočen, neboť až doposud se snažil Ježíše osvobodit. A proto se zeptal: „Co pak učiním s Ježíšem...co zlého učinil?“ Odpověď zfanatizovaného davu zněla: „Ukřižuj jej!“

Tento soudní proces s Ježíšem byl bedlivě

sledován nebešťany – obyvateli nepadlých světů a andělů. Proč? Přesto, že se Ježíš jako Syn člověka narodil na této zemi, Jeho původ byl v nebesích. Tam žil v přítomnosti svého Otce a andělů. Souzením Ježíše byl souzen i Ten, který Ho poslal na svět spasit hříšníky. Tyto dvě nebeské BYTOSTI nelze od sebe oddělit, neboť Bůh byl v Kristu...“ jak napsal apoštol Pavel (2K 5,19)

Při procesu nebeští andělé zaznamenávali všechno bezpráví, hrubost, posměch, plivání do Jeho svaté tváře a každý čin namířený proti Němu. Boží andělé doposud sledují, jaký postoj kdo k Ježíši zaujímá a dle tohoto každý člověk obdrží buď odplatu věčného zahynutí, nebo odměnu věčného života. Zde platí zákon setby a žně. (Ga 6,7).

Všichni lidé, kteří kdykoliv bojovali proti Ježíši, jednoho dne budou muset pohlédnout do Jeho tváře, když bude přicházet ve své slávě. Jaká bude pak jejich reakce? Kde se pak najednou poděla jejich troufalost?

„Aj, běře se s oblaky, a uží jej všeliké oko, i ti, kteří ho bodli, a budou plakati pro něj všechna pokolení země, jistě. Amen.“ (Zj 1,7)

„A řekli horám i skalám: “Padněte na nás, a skrejte nás před tváří toho, kterýž sedí na trůnu, a před hněvem toho Beránka.“ (Zj 6,16)

Pilát prohrál svůj boj se Židy na záchranu Ježíše. Propustil jim zločince Barabáše, Ježíše dal opět – leč nevinného – zbičovat a vydal Jej římským

vojákům k ukřižování. Ti Jej odvedli na popravné návrší Golgata, kde byl i s dalšími dvěma zločinci ukřižován. Když za několik hodin hrozného utrpení Ježíš skonal, věřící muž – Josef z Arimatie - požádal Piláta o Jeho tělo a důstojně Jej pohřbil ve svém novém hrobě.

V něm však Ježíš nezůstal dlouho. Jeho tělo nepodlehlo rozkladu. Jelikož byl nevinný, čistý a svatý, Bůh Otec nebeský svého Syna vzkřísil. Ježíš

své poslání na této Zemi vyplnil. Svým bezhříšným životem, svojí smrtí, krví prolitou a svým vzkříšením vykoupil hříšné lidstvo a zaručil věčný život každému, kdo Jej vírou přijímá a uznává za svého Vykupitele. (J 3,16)

Po čtyřiceti dnech po vzkříšení uvedl Ježíš své učedníky na horu Olivetskou a za doprovodu andělů vstoupil tam, odkud přišel, do nebe, kde jako Vítěz zaujal místo na trůnu po pravici svého Otce (Sk 2,33, Zj 2, 21). On je jediným přímluvcem a Prostředníkem mezi Bohem a člověkem (Sk4,14). Tuto skutečnost o Ježíši potvrzuje i ve své epistoletě a současně vyznává, že „Kristus je ten pravý Bůh a život věčný“. (1J 5,20)

Co učiníš s Ježíšem ty?

Pilát, i když věděl, že Ježíš je nevinný, nerozhodl se pro Toho, který je Cesta, Pravda i Život. Židé se taktéž svého Mesiáše, Krista Krále vzdali a zaštitili se římským císařem, kterého z celé duše nenáviděli, přestože se taktéž činil „bohem“. Pouze jeden ze spoluukřižovaných se pro Ježíše rozhodl: „Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého“ (L 23,42)

Ježíš přijde opět. On to slíbil a splní! Proč přijde? Aby do svého království, o kterém je řeč v modlitbě Páně, uvedl všechny, kteří chtějí s Ním věčně žít. Úžasné zaslíbení, Ježíš chce mít u sebe v nebi všechny vykoupené Jeho krví. Jako On byl vzkřísěn, vzkřísí každého, kdo Jej vírou následuje.

S Ním nás čeká nádherná budoucnost, o které nás Písmo alespoň částečně informuje: „Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteří jej milují.“ (1K 2,9) Co učiníš s Ježíšem ty? Rozhodnutí záleží jen a jen na tobě!

4 Jáť jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil.

5 A nyní oslaviť ty mne, Otče, u sebe samého, slávou, kterouž jsem měl u tebe, prve nežli svět byl.

6 Oznámil jsem jméno tvé lidem, kteréž jsi mi dal z světa. Tvojiť jsou byli, a mně jsi je dal, a řeč tvou zachovali.

7 A nyní poznali, že všecky věci, kteréž jsi mi dal, od tebe jsou.

8 Nebo slova, kteráž jsi mi dal, dal jsem jim; a oni přijali, a poznali vpravdě, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal.

9 Já za ně prosím, ne za svět prosím, ale za ty, kteréž jsi mi dal, nebo tvoji jsou.. Jan 17,4-9

Co říká Bible o tetování?

Angel Manuel Rodríguez

Na světě jsou kultury, které s sebou nesou v praxi tetování. Jsou to zpravidla různé vzory, symboly nebo i umělecká díla na lidských tělech. Provádějí se určitými přístroji s inkoustovou náplní nebo jinými barevnými prostředky vpichováním do kůže. Lidská kůže se stává projekčním plátnem. Jistým druhem tetování je tzv. zjizvení, při kterém je kůže uměle vyprovokována ke tvorbě formy bradavic, aby ty pak vytvořily znaky či vzory.

1. Tetování v biblické době a dnes

Tetování v biblické době s sebou neslo sociální status. Tak např. u otroka neslo jméno jeho majitele nebo boha, kterého majitel uctíval. Tetování mohlo mít také např. náboženský význam. Tato použití se dají najít skoro všude v antické době. V západním světě je tetování tradičně spojeno s námořníky, se svazky motorkářů, a jinými. Tetování se stává také mnohdy výrazem protestu. Rostoucí počet evangelíků v USA vyjadřuje tetováním přiznání se ke Kristu. Tetování není dnes vymezeno či ohraničeno okrajovými skupinami. Odhadem má dnes tetování 25% Američanů. Skutečnost, že prominentní sportovci či herci mají tetování, dělá tetování populárním a oblíbeným. Skutečnost je ale taková, že kolem 25% lidí si dává tetování odstranit.

2. Tetování v Bibli

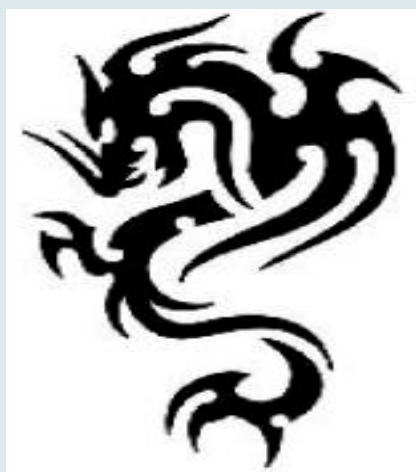
Bible nás informuje o tetování jen v jednom verši. 3M19,28: „...“ Toto místo patří k celé řadě zákazů pohanských praktik, týkajících se kultu mrtvých. Význam hebrejského slova *qa'aa* (tetování) není zcela přesně známý, ale je

na základě pobiblické hebrejštiny jako tetování uváděno. Zde to potvrzuje druhé jméno *ketobet* (znamení), které je odvozeno od slovesa *psát*. Bible „Neues Leben Bibel“ překládá tento verš takto: „Nedrážděte (ritzt) svou kůži...a nenechte se tetovat. Já jsem Bůh!“ Když je řeč o tetování, pak je často spojováno s pohanským pojmem smutku. Tento text ale o tom jednoznačně nemluví.

3. Rada

Uvedený verš patří mezi zákazy uvedené v Bibli. 3M 19. kapitola a jiná místa v Bibli nás vybízejí ke svatosti. Proto máme cíleně spět ke svatosti a nechat se vést naším Bohem. Svatost se neprojevuje jen v duchovní oblasti, nýbrž také projevem našeho těla, které je chrámem Ducha svatého. Jsme povoláni oslavovat našeho Boha také naším tělem. (1K 6,19) Tetování můžeme označit jako poškozování Božího stvoření, lidského těla. Proto věrní křesťané tetování odmítají.

Angel Manuel Rodríguez pracoval mnoho let v Biblickém institutu při GK. Převzato z Adventist World 11/2012

Tajemství ponožek

Ellen Whiteová měla tajemství, ale nikdo o něm nevěděl. Ani nejbližší přátelé a dokonce ani její manžel James nic nevěděli. Nechávala si všechno pro sebe.

Stalo se to kdysi dávno, kdy bylo těžší získat peníze, než je tomu dnes. Dokonce, i za opravdu tvrdou práci, nebylo snadné vydělat peníze. James a Ellen Whiteovi věděli co je to tvrdá práce a chudoba. Neměli moc peněz, takže Ellen byla velmi opatrná na své výdaje. Přišla na to, jak ušetřit trochu peněz.

Když jí dal James peníze na nákup jídla, vzala několik mincí, čast jen jednu nebo dvě, a schovala je do staré ponožky. Ponožku ukryla do kuchyňské skříňky, aby ji nikdo nenašel. Věděla, že o tom nikdo neví. A tak tam ta stará ponožka byla dlouhou dobu.

Jak dny plynuly, byla doba těžší a těžší. Ellen nikdy nepočítala, kolik peněz je uloženo v její ponožkové bance, a nikdy se to nepokoušela odhadnout. Jen stále přidávala další mince.

Jak to dělala, že měla vždy ještě dost peněz na nákup potravin a další věci, které ona a James potřebovali? Tato zvláštní malá ponožka byla její radost.

Ellen nikdy nevěděla, proč šetří ty peníze. Prostě to udělala. Neměla ani tušení, za co by je mohla utratit. Měla však pocit, že jednoho dne budou peníze potřebovat na něco zvláštního. James jednou přišel domů dříve a vypadal velmi smutně. Pracoval v nakladatelství Review and Herald v Battle Creeku, ve státě Michigan, městě, ve kterém žili.

Jamese opravdu něco trápilo. Šel do kuchyně, kde vařila Ellen, a sedl si na židli u stolu. Každou minutu byl smutnější a smutnější.

“Co se děje?” zeptala se Ellen. “Vypadáš, tak utrápeně.”

“Ach,” odpověděl James ustaraným hlasem. “Nevím, co mám dělat. Zásilka tiskařského papíru právě dorazila na nádraží a nejsou peníze na zaplacení.”

“Vím jistě,“ řekla Ellen, “že někde se peníze na zaplacení musí najít. Pán se vždy postaral a postará o naše potřeby.”

“Tentokrát ne,” povzdechl si James. “Nikde nejsou peníze. Co budeme dělat? Je to papír pro tisk, na další výtisk Review and Herald. Nikdy jsme ještě nevynechali ani jediný výtisk tohoto časopisu, ale vypadá to, že tentokrát to tak bude.”

“Modlili jste se za to v kanceláři?” zeptala se Ellen.

“Ano, a zatím se nic nestalo, nikdo nám nepomohl. Prostě nikde nejsou žádné peníze.”

“Co budete dělat?” zeptala se.

“Jediné, co teď můžeme udělat, je poslat papír zpět na místo, odkud přišel. Nemůžeme to zaplatit.”

Celou dobu, co mluvil James s Ellen o papíru, si všiml něčeho podivného, a to ho trápilo. Vůbec se nezdálo, že by si jeho žena dělala starosti s jeho problémem, s penězi. Prostě spokojeně vařila v kuchyni. Ellen nebyla ani trochu znepokojena z toho, co jí říkal. Vypadalo to skoro, jako kdyby ho neslyšela, nebo jako by ji to nezajímalo. Jako by to nebyla ona. Měla vždy velký zájem o tyto věci. A teď, jako by jí to bylo jedno.

“Tobě nezáleží na tom, co ti říkám?” zeptal se. James seděl na židli a zadíval se přímo na ni. Ale ona se jen usmála a pokračovala ve své

práci. Chovala se, jako by věděla něco, co on ne.

“Nemůžeme vytisknout náš časopis,” James opakoval. “Copak to nechápeš?”

Ellen se jen usmála.

V té chvíli se James opravdu začínal rozčilovat. Ellen se vlastně nestarala vůbec o jeho problémy. Nemohl pochopit, proč se chová tak divně. Zdálo se, že je šťastná, že on má problém.

James se zamračil, otevřel ústa, aby něco řekl. Ale opravdu nevěděl, co na to říct. Tak mlčel. Jen dál sledoval svou ženu, jak vaří a usmívá sama pro sebe. Nakonec se zastavila. Přešla místnost ke kuchyňské skříňce, otevřela ji a vytáhla ukryté staré ponožky. Opatrně je položila na stůl před Jamese.

Nechápal, co její podivné počínání znamená. Proč dala na stůl ty ponožky? A proč je měla ve skříňce?

“Co je to?” zeptal se.

Ellen na otázku neodpověděla. Neřekla ani slovo, ale pořád měla na tváři úsměv.

Náhle James otevřel ústa překvapením, když Ellen mu postupně vysypávala z ponožek své tajemství na stůl před ním. Peníze, spoustu nashromážděných mincí s cinkotem vysypala. Ten zvuk byl skvělý. Byla to hudba pro uši. A ponožky byly prázdné.

James dopadl zpět na svou židli. Nemohl uvěřit tomu, co viděl. Zíral na hromadu peněz, pak na ponožky, a zase znovu na peníze. Obrátil oči na svou ženu. Stále se usmívala. Byl tak šokován, že nemohl říct ani slovo. Ellen se začala smát. “Pán se vždy stará o naše potřeby,” řekla tiše. James vstal a zeptal se: “Kolik je tam peněz?” Zeptal se nevěřícně. “A kde se to vzalo?” Nemohl stále uvěřit tomu, co bylo na stole.

“Pojďme to spočítat a zjistíme to,” odpověděla. A přesně to udělali v jejich malé staré kuchyni. Jak tak počítali, Ellen řekla Jamesovi všechno

o svém tajemství ponožek.

Ale teď následovalo další překvapení. A tentokrát byl šokován nejen James, ale i Ellen. Když sečetli všechny peníze z ponožek, jen stáli a dívali se na sebe. To všechno, co bylo na stole před nimi, byla přesná částka, kterou James potřeboval na zaplacení zásilky papíru. Víte, co udělali James s Ellen potom?

Oba si klekli u kuchyňského stolu s penězi a ponožkami, a poděkovali Pánu za to, co pro ně udělal.

Bůh udělal další zázrak pro Jamese a Ellen Whiteových. Protože znal Ellenino malé tajemství, postaral se o přesné množství peněz, právě když to James potřeboval. A časopis Review and Herald byl vytištěn bez odkladu.

Od toho dne až dosud, Pán spolu s tajemstvím Ellen Whiteové udělal všechno pro to, aby nebyl nevynechán ani jediný výtisk tohoto časopisu.

Nabídka knih redakce

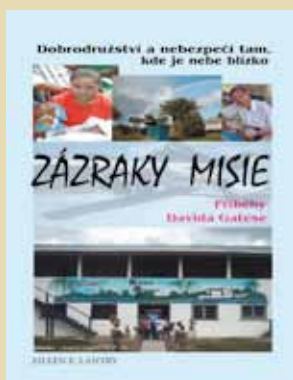
Ten, který přichází
Takové je poselství, které nabízí lidem Bible. Představuje Ježíše Krista pověřeného navrátit světu jeho skutečný úděl. Ohledně tohoto tématu však panují jen samá nedorozumění! Jak divná tvrzení jsou často přičítána na účet Písma svatého! A přesto, čteme-li je správně, poselství Bible je nádherně srozumitelné, vyvážené, moudré,

Formát A5, 280 stran, cena 99,00 Kč + porto

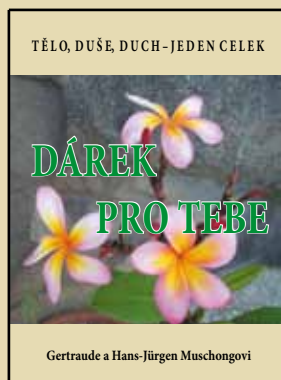
Joe Crews
Zakladatel vydavatelství
Amazing Facts
...Přemýšlím o tom, co musím učinit pro ty, kteří patří k církvi ostatků... „a nevíš, že jsi bídny, a mizerný, i chudý i slepý, i nahý...“

Formát A5, 50 stran, cena 10,00 Kč + porto

Příběhy Davida Gatese
díl 2.
Dobrodružství a nebezpečí tam, kde je nebe blízko. Volné pokračování knihy Misijní pilot od téhož autora.

Formát A5, 180 stran, cena 99,00 Kč + porto

Zdraví se nedá koupit.
Je to dárek od našeho Stvořitele. Všímate-li si potřeb vašeho těla, dostáváte i návod jak o něho pečovat.

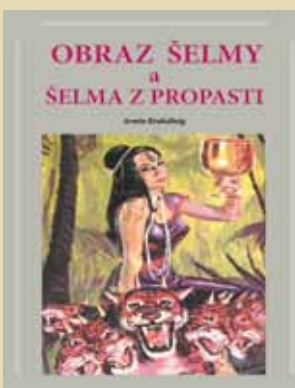
Tato knížečka tě chce povzbudit a pomoci ti na cestě k dosažení tělesného, duševního a duchovního zdraví.

Formát A6, 70 stran, cena 15,00 Kč + porto

Příběhy Davida Gatese
díl 1.
Dobrodružství a nebezpečí tam, kde je nebe blízko.

Formát A5, 180 stran, cena 99,00 Kč + porto

Aktuální výklad
obrazu šelmy a šelmy z propasti
na základě textu Zjevení a Ducha proroctví.

Armin Krakolinig

Formát A4, 40 stran, cena 35,00 Kč + porto

Dostává se vám do rukou knížka, která není velká svým rozsahem, ale spíše obsahem. Na jejích stránkách autor dnešním mladým lidem poutavě vypráví o tom, co jejich dědové a otcové museli často prožít, aby mohli zůstat věrní svému Bohu.
Erich Theodor Laufersweiler

Formát A5, 220 stran, cena 100,00 Kč + porto

Studijní jitřenka I
leden-červen

Studijní jitřenka II
červenec-prosinec

Sestaveno z citátů Ducha proročského

Pavel Toman
Tel: 461 722 304;
731 466 485
pro objednání

Formát A5, 520 stran, cena à 100,00 Kč + porto